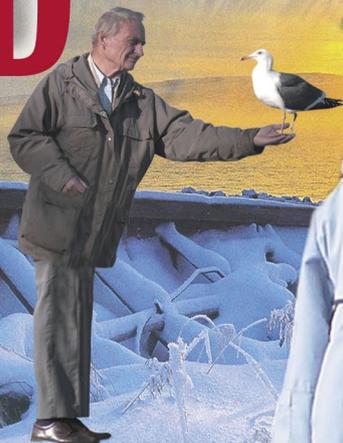


Tiit Sepa

VANA HENRI LOOD

2. raamat



**ehk PIKK-PIKK
JÕULUVAHEAEG**

1

Talv

Kalle oli tujust ära. Täna oli kõik viltu vedanud. Koolis oli poiss kukkunud ja veetnud pool tundi kooli meditsiiniõe kabinetis. Kõige halvem oli aga see, et meditsiiniõeks oli Ilme, kes alatasa Henri juures käis. Loomulikult olid Kalle ja Ilme omavahelised suhted normaalsed, kuid ikkagi oli ebameeldiv lõhkise kuklaga kõval diivanil pikutada ja pörandale vahtida. Kindlasti räägib Ilme Henrile, et Kalle kukkus. Üldse oli terve viimane nädal kuidagi tujutu ja hägune nagu halb unenägu olnud. Kallel varastati koolis ära mobiiltelefon ja kuigi poiss püüdis seda sõprade abiga otsida, jäi telefon kadunuks. Kalle ei uskunud, et varas vana Nokia omastamisega palju õnnelikumaks saab. Poiss oli kindel, et kunagi karistab saatus varast ja ta leiab oma koha seal, kus on palju temasuguseid. Vangla polnud just kõige roosilisem tulevikuväljavaade. Vargus oli üks jäledamaid asju, mida Kalle vihkas. Kahjuks leidis vargaid koolis üpris palju ja Kalle polnud esimene, kelle tagant mõni asi pihta pandi.

Agne telefon ei vastanud ja Kalle muretses piiga pärast. Salajase mürgiokkana pugese hinge igasuguseid kahtlusi. Kas Agne on ikka talle truu või on leidnud endale linnas teise noormehe? Kes teab... Ainult Agne ise, kui ta Kalle vastu lõpuni aus on. Muidugi oli Kallest inetu neiu siiruses kahelda, kuid meie ebakindlas maailmas ei saanud millegi peale eriti loota. Nagu emagi – lubas jõuludeks Inglismaalt

Vana Henry lood 2. raamat

puhkusele sõita, kuid viimati oli ta helistanud ja öelnud, et kahjuks ei saa ta enne kevadet tulla. Tööd on palju ja puhkuseks polevat aega. Üldse oli ema kuidagi tujutu ja nukker. Kalle mäletas hoopis teistsugust ema – rõõmsat ja naerusuist. Nüüd oli ema aga rusutud olemisega ja näis, et ta tahaks teha hoopis midagi muud, kui see mida ta tegema peab. Töö oli ema ära kurnanud ja kindlasti igatses temagi oma lähedaste järele.

Väljas langes laia lund. Suured lumehelbed keerlesid akna taga ning langesid puuokstele ja maapinnale. Kalle näppis uut mobiiltelefoni, mille ta suvetöise raha eest oli ostnud, ja valis Agne numbri. Neiu telefon ei vastanud ikka veel. Igavuse peletuseks hakkas noormees mängima arvutimängu ja kihutas lendtaldrikuga mööda keerulist labürinti. Veel oli vaja tulistada vastaseid, kes kõikjalt esile kerkisid, ja Kalle leidis, et tapmine mängus on mõttetu. Palju huvitavam oli niisama kübermaailmas ringi lennelda. Ometigi ei andnud seda võrreldagi Henri maalide salapäraga, kus kõike sai katsuda oma käega ja hingata maalimaailma õhku.

Hämarodus. Ilm läks ähmaselt halliks, nagu oleksid hiiglased maa ümber suurt uduvaipa kudunud. Kalle märkas, kuidas Henri majas süttis üksik tuluke. Sirelitel olid lehed juba ammu langenud ning nüüd nägi läbi raagus ja härmatanud puude hästi naaberaeda. Isegi Raily aknad olid näha. Aga mis neist ikka vaadata. Kalle igatses Agne järele ja tundis tüdrukust suurt puudust. Nagu ka emast. Mis seal ikka häbene-da, Kalle tajus, et iga päevaga hakkab ta üha enam ja enam ootama päeva, mil ema saabub Inglismaalt. Kõigil on keegi, aga temal... hakkas Kalle end haletsema, mõtlemata hetkel, et tema töökad ja hoolitsevad vanavanemad hoidsid teda väga ning et Otil oli ainult poolhaige vanaema, sest poisid vanemad olid autoõnnetuses hukkunud. Must masendus vajus poisile kurja kaena peale ja Kalle ei süüdanud isegi tuld, et oma olemist veidikegi lõbusamaks teha. See oli üksindus ja igatsus lähedase inimese järele. Ta ootas Agnet ja teadmatust tegi meeoleu veelgi raskemaks.

Tiit Sepa

Vanaisa tuli puuseületäiega tuppa ja pani need kolinal pliidi ette põrandale.

"Miina!" hõikas taat. "Kas sa poissi oled näinud?"

"Oma toas," kostis elutoast vanaema vastus.

Vanaisa avas Kalle toaukse ja kiikas sisse.

"Miks sa pimedas istud?" küsis taat.

"Niisama," vastas Kalle õlgu kehitades. Ta sirutas käe välja, leidis lambilüliti ja pani seinatule põlema. Korraga oli toas palju õdusam ja Kalle ei tundnud enam nii pöörast üksindust kui enne.

Agne helistas.

"Tulen ülehomme. Ma ei saa pikalt rääkida. Helistan isa telefoniga. Minu oma varastati ära," rääkis neiu kiiresti.

Temal ka! Kas see on mingisugune peegelõnnetus, mis neid kaja-taolise efektina ühel ajal tabab? Hea veel, et Agne pole trepil kukkunud, nagu oli täna Kallega juhtunud.

Köögist puges tuppa hubane pliidisoojus. Kalle kuulis, kuidas tuli koldes vuhises ja siiber vaikselt tuletõmbes kolksus.

Kalle ladus õpikud kotist välja ja hakkas füüsisikat uurima. Ta oli üpris hea õpilane ja tahtis oma mainet hoida. Koolis oli igasuguseid kaake ja logardeid küllaga, Kalle ei kavatsenudki nende rumalat seltskonda täiendada. Ehkki esialgu oli Kalle veidi peljanud võõrasse kooli tulekut, oli ta endale siin kiiresti uusi sõpru leidnud. Seda enam, et koolis olid juba ees Urmas, Ott ja Raily. Nad õppisid küll erinevates klassides, kuid mitte keegi ei takistanud neid pärast tunde kokku saamast. Koos Urmasega käis Kalle suusatamas, sest veidi laisavõitu Otist oli aktiivset sporditegevust liiga palju oodata. Poiss susis parema meelega kodus arvuti taga ega viitsinud kargesse talvemetsa sukelduda. Samuti valitses Oti armuasjades paras segadus ja see tõi noormehe ellu pisut ebakindlust.

* * *

Vana Henry lood 2. raamat

"Jaanuaris on alevi karikavõistlused suusatamises," oli Urmas higi pühkides maininud, kui nad koos suusaradadel olid. "Kas läheme ka? Me oleksime hea tiim."

Hingeldades oli Kalle suusakeppidele toetanud ja sülitanud. Urmas oli kõva suusataja. Polnud siis ime, et ta ajuti Kalle kaugele selja taha jättis. Kalle pingutas ja siblis keppidega, kuid Urmasele ta järele ei jõudnud.

"Ma ei tea. Peab mõtlema," oli Kalle vastanud, tundes suus hapukat maitset nagu ikka pärast rasket pingutust.

"Mõttele, mõttele," oli Urmas lahkelt lubanud, patsutades lumise kindaga poisile õlale. Heitnud siis kavala pilgu Kallele, vajutas ta taas suusakeppidele. Karget lumepilve üles tuisates oli ta minema sööstnud ja puude vahele kadunud. Ohates oli Kalle mööda jälgi sõbrale järele läinud. Urmas võis kilomeetreid peatumata kihutada ja mis seal salata – Urmas tundis padrikut hästi. Pealegi oli Kalle kartnud metsas ära eksida. Linnapoisina oli mets talle ikkagi võõras, mis sellest, et nad olid Henri maali sees põlislaanes ringi hulkunud. Tol hetkel oli ta üksinda ja ainsaks teejuhiks sõredasse lumme tallatud suusajäljed, mis kadusid vongeldes lumehärmas põõsaste taha...

Kalle luges füüsikat ja asus lahendama ülesannet. Täna viisid mõtted ta füüsikaõpingutest aga hoopis teisele lainele ja poiss ei suutnud küllalt innukalt raamatusse süveneda. Mõelda oli nii paljudest erinevatest asjadest, ja need häirisid.

Vanaisa tuli tuppa ja vaatas Kalle õpikuid.

"Kuidas koolis läheb?" küsis ta.

"Normaalselt," vastas Kalle. Poiss oli veidi solvunud, et taat kontrollib teda nagu teise klassi jõnglast, kes ei oska matemaatikat teha.

"See on hea. Õppida on alati vaja. Kahjuks ei saa paljud noored sellest aru, arvates millegipärast, et õpivad teistele. Nad ei taipa, et oma elu peab igaüks ise elama. Kõik, mida inimene teeb, teeb ta ikka

Tiit Sepa

endale. Teistele võib sellest head või halba sündida, aga peamise kasu või kahju saab oma tegudest tegija ise. Kunagi oli mul üks sõber, kes arvas, et õpib oma emale. Emal sundis poissi tagant ja andis talle head hinnete puhul kingitusi. Nii hakkaski ta iga pingutuse eest autasu ootama. Kui ta abiellus, siis tegi ta ka oma naisele selgeks, et too peab talle tänulik olema, kui ta toa ära koristab või söögi valmis teeb, kuigi tegelikult on see ju enesestmõistetav. Kusjuures teiste tööd ei osanud ta üldse hinnata ega pannud seda tähelegi. Tähtis oli see, mida tema tegi, ja ta oli siiralt veendunud, et osutab nii teistele hindamatu teene, oodates samas kiitust ja tasu," jutustas taat.

"Mis sellest mehest sai?" uuris Kalle.

"Mis tast ikka sai," kehtas vanaisa oma võimsaid lihaselisi õlgu. "Naine tüdis teda kiitmast ja läks minema. Mees jäi üksinda ja minu teada ei ole ta siiani endale kedagi leidnud. Töötas terve elu kaubandusvalitsuses raamatupidajana. Oli selline omaette nohiseja, kellegagi tegemist ei teinud ja elas nii-öelda sissepööratult. Küllap oli ta inimeses pettunud, kuigi tegelikult oli see tema oma viga. Ta poleks pidanud iga liigutuse eest tänu ootama, vaid võtma oma tööd ja pere-toimetusi nagu loomulikku osa elust. Aga mis ma siin ikka jutustan. Vaata, kuhu jutt viimaks pöördus. Hakkasin oma kunagisest sõbrast rääkima," sõnas vanaisa voodilt tõustes.

"Ole siis tubli," ütles taat ja silitas Kallele üle juuste...